

Põgenemine
Prantsusmaale

Fiona Valpy

Unistuste
aeg

Inglise keelest tõlkinud Raili Puskar

jutustus (*jutt*): *n.* histoire *f*; conte *n*; récit *m*; légende *f*;

muinasjutt: *n.* conte *m* de fées; histoire *f* à dormir
debout;

muinasjutuline pulm: *n* mariage *m* de conte *m* de fées;

häda kurtma (*enda kohta*): raconter ses malheurs;
(*teiste kohta*): raconter une histoire pathétique;

õnnelikku lõppu leidma: être encore là pour en parler

ESIMENE PEATÜKK

LÕPP

Kord ennemuistsel ajal, mitte väga ammu, mitte väga kaugel, troonis mäe otsas viinapuude vahel, kõrgel kuldse jõe kohal vana *château*.

Pool esimesest pulmahooajast Château Bellevue de Coulliaci lossis oli selja taga ja Sarale tundus, et ta hakkab juba pisitasa uude ettevõtmisse sisse elama. Talle tegi rõõmu võimalus osaleda nõiduslikkuses ja anda omapoolne panus unelmate pulmade korraldamisel sügava oru kohal kõrguvas kivilossis, mis asus Dordogne'i departemangus.

Sara uus elu koos Gaviniga siin Prantsusmaal – oma tulevikule aluse panemine, unistuste ellu viimine – oleks pidanud olema piltpostkaardilikult täiuslik.

Miks tundis ta siis vaiksematel hetkedel aina rohkem, nagu poleks tal õhku, mida hingata?

Oli kuum suveöö ja Sara vajus kergendusohkega voodile ning lükkas valutavad jalad jahedatele linadele. Ta oli endiselt ärritunud Gavini peale, kes oli teda sel õhtul järjekordselt alandanud. Seda paistis üha sagedamini ette tulevat ja Sara tabas end alatasa

huulde hammustamas, keelele kippuvaid sõnu alla neelamas, nii et välja ütlemata sõnad kogunesid suure ja kõva tombuna rinda.

Tegemist oli järjekordse väikese torkega, kui Sara oli parasjagu toitlustajatega pulma jaoks vajalikke ettevalmistusi kooskõlastanud. Õelate sõnadega, kuidas Sara on kohutav kontrollifriik, kuidas igal peol on keegi, kes kogu lõbu ära rikub, ja et tavaliselt on see isik Sara. See oli Sarale haiget teinud ja Gavin teadis seda. Kuidagimoodi õnnestus tal alati jätta mulje, et Sara oli igavalt vastutustundlik, samas kui tema oli peo hing.

Varasematel juhtudel, kui Gavin oli teda teiste ees alandanud, oli Sara püüdnud sellest mehega nelja silma all rääkida. Aga Gavin ei pööranud ta sõnadele vähimatki tähelepanu, vaid soovitas Saral mitte nii väiklane olla – et see käis klientidele esitatava kaheinimeseetenduse juurde; et Sara peaks end kokku võtma ja tugevam olema ning õppima naljaga kaasa minema.

Vana Prantsuse lossi taastamise ja oma ettevõtte arendamisega kaasnev pinge oli mõlemale mõju avaldanud. Loomulikult olid nad ulatusliku remondiga arvestanud: uue katusega küünile, uute elektrijuhtmete vedamisega, tohutute krohvi- ja värvi-kogustega ning tunde kestva ränga tööga. Ent nad polnud täiel määral adunud, kui meeletuid summasid ajaloolise hoone taastamine võib neelata, ning liiatigi veel välismaal, kus eeskirjad ja ehituspiirangud olid pehmelt öeldes tohutult keerulised ja karmid. Remondiperiood oli olnud stressirohke, kuigi tööde edennemise kaasnenu hea tunde tõttu oli see olnud vaeva väärt.

Ja kogu selle aja oli neid kummitanud hooaja esimese pulma kuupäev, mis oli juba kalendrisse märgitud, tähtajana kivisse raiutud, tekitas kabuhirmu ja seisis müürina ees. See oleks Sara täielikult hirmust halvanud, kui poleks olnud teadmist, et nad

on selles olukorras kahekesi koos, toetavad teineteist ning aitavad teineteisel üle saada sel esimesel külmal ja rõskel talvel ette tulnud üksikutest rusuvatest päevadest, kus ehitustolm oli ummistanud kõik poorid ning käed olid harjumatust tööst villis ja lõhenenud.

Ent selle peale mõeldes tõstis Sara käe alateadlikult kaelale, justkui püüaks leevendada lämmatavat paanikat, mis oleks nagu endale sinna pesa teinud.

Põhjus polnud ainuüksi leitsakulises kuumuses ja külaliste saabumise, pulmade korraldamise, piduliste ärasõitude ja seejärel kohe järgmise ürituse ettevalmistuste armutus tsüklis. Kui ta korakski mõtlemiseks aja maha võttis, sai temas võimu õudne näriv tunne, et ta oli teinud meeletu vea. Võib-olla isegi kõige suurema vea oma elus – vähemalt siia maani. Sest Sara oli Prantsusmaale kolides põletanud kõik sillad: ta oli müünud maha oma tillukese Londoni korteri ja öelnud hüvasti oma kiirelt laienevale aia-
kujundusfirmale ning võtnud otsusekindlalt sihikule võrgutatavalt mõjuva päikesepaistelise tuleviku Prantsusmaal, abielu Gaviniga, kodu, lapsed ...

Kui Gavin oli laskunud ühele põlvele ja teinud mitte üksnes abieluettepaneku, vaid ka ettepaneku Prantsusmaale kolida, oli Sara riskinud – hüpanud, pea ees, tundmatusse – ja nüüd tekitas see temas üha suuremat ärevust. Gavin oli viimase kahe aasta jooksul väga palju muutunud.

Alles siis, kui esimene pulmahooaeg oli alanud, oli Sara märganud, et Gavinil oleks nagu olnud vajadus oma ego tema arvelt turgutada, ta leidis sadu pisiasju, mis Sara oli tema arvates valesti teinud, ta suhtus kriitiliselt Sara pingutustesse ja tühistas Sara otsuseid. Sara oli tundnud, kuidas tema isiksust vaevu hoomatavalt ja halastamatult põrmustati. Gavin oleks nagu juhtimise

üle võtnud, nende partnerlus oli läinud aegamisi üle diktaatorluseks, sest Gavin oli hakanud langetama ühepoolseid otsuseid, Sara ettepanekuid eirama, Sara plaane nullima.

Endaga täiesti aus olles pidi ta muidugi tunnistama, et allaheitlikkus oli osaliselt ta enda süü. Talle tundus, et kui tema rääkis, ei kuulanud mitte keegi. Nii et lihtsam oli teha lossis asju Gavini tahtmist mööda ning suunata oma loovenergia aeda ja vältida hoolikalt vargsi ligi hiilivaid kahtlusi, et nende suhte alustalad polnud kaugeltki kindlad.

Võib-olla oligi hea, et enamasti uppus ta töösse, mis aitas paanikat ja kahtlusi vaos hoida. Tal tuli säästa energiat piduliste jaoks, hoolitseda selle eest, et iga pulm oleks täiuslik.

Igal üritusel oli vaid sellele omane iseloom, mis peegeldas iga ainulaadse osalejate seltskonna isiksusi, ja Sara tundis siirast rõõmu, kui nägi, kuidas iga paar pani peole oma pitseri, mille tulemusena sai tõeks just nende muinasjutt.

Tänase pulma organiseerimine oli olnud eriti keeruline. Pruudi ema, proua Nolan, oli olnud Pabistaja, kes lihtsalt ei saanud lasta Saral ja Gavinil oma tööd teha, oli iga natukese aja tagant Sara kõrvale ilmunud, et lisada tütre juba niigi pikka erisoovide nimekirja järjekordsed nõudmised.

„Väga vabandan, aga on teil roosat paela? Sest Brittany tahab, et Bitsy saadaks Melanie altari ette ja meil on kaasas ainult kollane jalutusrihm. Ja kollane ei sobi pruutneitsite kleitidega kokku. Ei, mitte see heleroosa, ma mõtlen erkroosat ... Oh, nojah, kui teil midagi muud ei ole, tuleb sellega leppida. Ainult et Brittanyle see ei meeldi.” Lõpuks õnnestus Saral leida kingipaberite sahtlist erkroosa pael ja Brittany jaoks oli päike selle konkreetse musta pilve tagant jälle välja ilmunud.

Kabelis oli olnud närviline hetk, kui peapruutneitsi Melanie oli Brittany käekotisuuruse *chihuahua* ersatsteemantidega ehitud kaelarihma külge kinnitatud roosa paela kogemata käest lahti lasknud, mille peale Bitsy-nimeline koerake oli plehku pannud ja uksest peaaegu välja jõudnud. Õnneks oli Gavini kiire reaktsioon olukorra päästnud ja pomisenud: „Lastest ja loomadest tuleb eemale hoida,” oli ta tagastanud Bitsy Melanie ootavate käte vahele, kelle rinnad ähvardasid kleidi seest välja pudeneda.

Proua Nolan polnud mitte üksnes Pabistaja, vaid ka Lobi-seja. Sara kõrvad löid ikka veel pilli lakkamatust latramisest, mis oli teda suurema osa päevast saatnud. „Loomulikult tahtsime me Colchesteri, aga Brittany ütles: „Ei, ema, see on minu suurpäev, see peab toimuma tõeliselt stiilses kohas.” Ja kuna tal on juba kord selline nimi, siis pidi see ju Prantsusmaa olema. Sest vaata, me panime talle nime paiga järgi, kus ma rasestusin.”

„Kui kena,” vastas Sara viisakalt, kuulates nõusid masinasse pannes ta juttu ainult poole kõrvaga. „Tè panite talle nime regiooni järgi.”

Proua Nolan vahtis talle tühjal pilgul otsa.

„Ei, kullake – praamiliini järgi. Mesinädalate esimene öö, sõitsime Portsmouthist Santanderisse ja sealt edasi kaheks nädalaks Costa Blancasse. Tol ajal polnud eriti palju odavlende ja loomulikult oli see enne seda, kui Dereki firma sai jalad alla, mille tõttu polnud vaba raha. Meie väike printsess ei tea, kuivõrd tal on vedanud, *tema* sõidab pulmareisile Bangkoki ja Jumal teab veel kuhu.”

Sellisel juhul tuleb loota, et ka tema esimest last ei eostata mesinädalate esimesel ööl, mõtles Sara, kui läks õue, et kohtuda flo-

ristiga ja vaadata üle, kas kabelisse tehtud lilleseaded vastavad proua Nolani väga täpsetele nõudmistele.

Erinevalt oma lobisemishimulisest naisest rääkis härra Nolan väga vähe. Ta oli ajanud autovedude valdkonnas kokku suure varanduse, mida ta naine ja tütar nüüd usinasti läbi löid. Härra Nolan oli veetnud hommikupooliku seedripuu varjus päevitus- toolis, nagu varjutamas meeleheide talle määratud ülesandest pidada tütrele pulmakõne, kui tema ise oleks parema meelega teiste vanade semudega kohalikus baaris õlut joonud. Kuid ta oli end raskes olukorras kokku võtnud ja esitanud väga sooja ja vaimuka kõne ning viidanud ainult ühel korral karmile saatusele – mille juurde käis ka lukus ruum ja püss –, mis langeb Garyle osaks, kui ta ei hoolitse Brittany eest nii, nagu neiu on harjunud.

Sara sirutas valutavad jalad välja ning liigutas jalalabasid, et kangeks jäänud pahkluudele pisut leevendust pakkuda. Kuumus oli kohutav. Iga viimne kui rakk ta kehas tuikas väsimusest. Ta sirutas käe, et järgmiseks hommikuks – või õigemini juba samaks hommikuks, sest kell näitas juba üks nelikümmend seitse – äratus panna. Ta oli olnud järjest jalgadel – ta luges sõrmede peal tunnid kokku – üle kaheksateistkümmne tunni ning peab viie tunni pärast uuesti tõusma. Aga nüüd, kus pulm ise on möödas, tuleb järgmine päev kergem; kõigest pühapäevane *brunch*, millest suurema osa toovad toitlustajad, ja kui pruut ja peigmees on pulmareisile saadetud ja neile järele lehvitatud, hakkavad külalised järgemööda ära sõitma. Brittany ja Gary, kelle rendiauto on kaetud habemeajamisvahuga ning ehitud konservipurkide ja täis puhutud kondoomidega, sõidavad lossi eest suure kolinaga minema ning võtavad suuna Bordeaux' lennuväljale ja nädalaks Taimaa randadele.

Sara liigutas uuesti jalgu, nihutas end lina peal jahedamale kohale. Kolmekümnekraadises kuumuses töötamine võttis läbi. Kui Sara ja Gavin üle-eelmisel aastal siia kolisid, et muuta loss täiuslikuks pulmapeo paigaks, olid nad otsinud päikest, nautinud uutset tunnet, kuidas kuumus paitab nahka. Nad olid olnud tohutus elevuses: kes oleks osanud arvata, et nad saavad endale seda kaunist kohta lubada? Ent kraapinud kokku iga viimse kui penni sääste, Gavini pärandi ja Sara korteri müügist saadud raha ning tinginud hinna üle, oli see neil õnnestunud ja nüüd oli Château Bellevue de Coulliac imekombel nende oma. Järgmise aasta sügisel, millele eelneb loodetavasti teine edukas pulmahooaeg, peavad nad omaenda Prantsuse lossis, mis asub maailma parimate viinamarjaistanduste keskel, omaenda muinasjutulise pulma.

Sara oleks pidanud teiste sel suvel tulemas ja minemas nähtud pruutide kombel rõõmsast ootusest pulbitsema – mitte aga tundma hirmu ja seletamatut masendust. Rääkimata igatsusest füüsilise armastuse järele, mis oli end piinava valuga ta rinda istutanud. Loomulikult polnud see üllatav, et Gavinil polnud selliste asjade jaoks enam aega ega energiat; Gavin rassis kõvasti ja tegi väga pikki päevi. Sara püüdis meenutada, millal nad olid viimati niimoodi koos olnud, millal ta oli viimati tundnud, kuidas mehe värske õhu käes töötamisest tugevaks ja päikesest tumepruuniks põlenud käsivarred olid teda hoidnud ...

Kui esimene edukas hooaeg on läbi saanud, on võib-olla jälle kõik vanaviisi.

Sara masseeris tööst karedatesse kätesse kreemi, kuid hoidus tegemast kreemiseks kihlasõrmust, mis oli ta kuumusest paistes sõrmes pisut väike, ning sirutas käe, et öölamp ära kustutada.

Gavini voodipoolel mõtles ta tule seniks põlema jätta, kuni mees ükskord tuleb.

Nad olid kolinud pulmade hooajaks lossi taha, müüri ümbritsetud köögiviljaaia kõrvale jäävasse väikesesse lihtsasse kivi-majja, kus oli üks tilluke magamistuba ja kööginurgaga elutuba. Praegu kujutas müüri ümbritsetud aed raskeks kivistunud savimulla tõttu umbrohudžunglit, kus ei kasvanud midagi muud kasulikku peale vana samblaga kaetud pirnipuu ühes nurgas ja mõned maitsetaimed, mis Sara oli vanasse kivi-künasse istutanud. Ent saabuval talvel oli Saral plaanis rajada korralik *potager*, kus järgmiseks hooajaks kasvavad kenades peenrakastides värsked aiasaadused.

Ta oli leidnud pööningut koristades teekasti, mis oli täis vanu dokumente. Nahkkaantega märkmiku nurgad narmendasid pisut, aga selle lehekülgedel olid aiaplaanid ja taimede loetelud. Saral oli võtnud aega, et käekirjast aru saada – kohati oli tekst veepilekiline või kirjutatud pliiatsiga ja praeguseks kulunud –, kuid tal oli tunne, et tegemist on tõelise aedniku päevikuga, mida oli rohkem kui saja aasta eest lossiaia rajamisel kasutatud.

Paiguti oli aia vana struktuur veel aimatav, aga aastatepikkune hooletusse jätmine oli matnud teerajad ja lillepeenrad kõrvenõgestega ning katnud aplaate põldmurakaväätide vaibaga. Lõpuks olid nad kaevanud kogu maa kopaga läbi, et Sara saaks alustada puhtalt lehelt, ent ta oli otsustanud võimaluse korral järgida esialgset plaani, mille tõttu märkmikust leitud joonised olid kui taeva kingitus. Aed hakkas vaikselt ilmet võtma, elegantne kujundus tõmbas pilgu lossi territooriumile ja taamal paistvale jõeorule.

Gavin oli suure mõnuga kopa roolis istunud, kaevanud umb-rohust läbi ja jätnud endast maha palja maapinna. Aga sellega oli tema aiandushuvi ka piirdunud. Sarale meenus hommik, kui Gavin oli talle öelnud, et ülejäänud on nüüd Sara klaarida, mille peale mees oli läinud tupp meile kirjutama. See oli üks esimesi kordi, kui Saral olid tekkinud teatavad kõhklused.

Voodil lebedes ja und oodates, seltsiks vaid peas keerlevad mõtted, tundus, nagu pressiks kuumus talle igast küljest peale. Lämmatavas öises õhus võis kergelt tajuda äravoolu vastikut haisu, mis andis märku, et majakese tillukese vannitoa kraanikauss oli järjekordselt ummistunud. Nende prioriteet oli olnud külaliste toad õigeks ajaks korda teha: nende endi suveelamine pidi ootama, mille tõttu oli majakeses kõik üsna primitiivne. Ummistunud toruga tuleb järgmisel päeval jälle tegeleda – veel üks töö juba niigi pikas tööde nimekirjas.

Disko oli küünis, kus Gavin oli diskoriks olnud, umbes poole tunni eest vaikinud, nii et loodetavasti tuleb ta varsti voodisse. Kui ta just ei istu maha karastunumate pulmakülalistega ega võta käsile järgmist viskipudelit. Nüüdseks oli seda juba paaril korral ette tulnud. Kui Sara oli ta käest küsinud, kas see on ikka arukas tegu – sest nad pidid ju järgmisel päeval jälle varakult tõusma ja tööle asuma –, oli Gavin vaid naernud ja öelnud, et külalistega aja veetmine on äri oluline osa, hea reklaam, käib tööga kaassas. Sara oli hommikul aegsasti üles tõusnud, et katta võimalikele varajastele ärkajatele hommikusöögilaud, ning jätnud Gavini veel tunniks-paariks magama.

Sara ohkas silmi kinni pannes kergendusest, ta lasi väsimusel kaelast ja õlgadest välja immitseda ning peas keerlevad mõtted hakkasid vähehaaval rahunema.

Ent siis ohkas ta uuesti, sedapuhku ärritunult, sest keegi koputas majakese uksele.

Hinganud sügavalt sisse, vinnas ta väsinud jalad üle voodiserva ja tõmbas hommikumantli selga.

„Gav? Sara? Mina olen, Brittany.”

Avanud ukse, leidis Sara lävel pruudi, kes kandis nappi musta pitsiga ääristatud virsikukarva satäänist pulmaöö neglizeed. „Anna andeks, et sind nii hilja tülitan, aga ma nägin, et tuli veel põleb. Bitsyl oli vaja pissile minna ja ma tõin ta hetkeks õue, aga nüüd põgenes ta ära. Ma ei saa aru, mis talle sisse läks, kodus ei tee ta sellist asja mitte kunagi. Kas Gavin võiks tulla appi teda otsima?”

„Gavin pole veel tagasi, küllap tõmbab küünis otsi kokku. Tule, aitan sul otsida. Ära muretse, ma ei usu, et ta kuskile kaugeläks.” Sara võttis sahtlist taskulambi ja sidus hommikumantli (tema oma oli valge ja puuvillane, ei midagi nii eksootilist nagu Brittanyl) vöö tugevamalt kinni.

Nad astusid ettevaatlikult teerada mööda ja läksid üle muru; Sara näitas taskulambiga puude ja põõsaste alla.

„Bitsy! Itsiy-Bitsy, tule siia!” hüüdis Brittany.

„Kuss, hüüa vaiksemalt.” Sara pani sõrme suule. „Suurem osa rahvast ilmselt magab juba.”

Nad hiilisid kikivarvul edasi ja kuulsid siis äkitselt basseini poolt vaikset haukumist.

„See on tema!” Brittany ärevus asendus rõõmuga.

„Tule, aga ikkagi vaikselt, sest me ju ei taha, et ta jälle ära jookseks.”

Nad hiilisid üle kruusaga kaetud teeraja ning Sara tegi basseini ümbritseva kaitsetara värava haagist lahti.

Ent kui ta taskulambiga üle plaatidega kaetud ala valgust näitas, kangustus ta õudusest ja jäi nii äkitselt seisma, et Brittany pörkas talle tagant selga. Sest ühel lamamistoolil lebas erakordselt intiimses asendis paar, kes oli ägeda ähkimise ja puhkimise saatel orgasmini jõudmas. Taskulambi vihk valgustas šampanjapudelit, mis oli külili maas, peapruutneitsi erkroosat kortsus siidkleiti ja seejärel Bitsy võltsbriljantidega ehitud kaelarihma sädelust. Tilluke koerake hoidis käppadega kinni Melanie peal lamava mehe labajalast ja selles jalas oli selgelt äratuntav sinist, roosat ja lavendlilillat värvi Sebago king. Ja kuna mees ise nimetas neid oma diskokingadeks, oli Saral selge, et king kuulub Gavinile, tema enda kihlatule, kellest oli nüüd sealsamas saanud ta endine kihlatu.

TEINE PEATÜKK

PÄRAST SEDA ÖÖD

Neid asju, mida Sara pulmaetiketi kohta ei teadnud, polnud eriti palju. Tal oli selle teema kohta terve virn raamatuid. Ta teadis, kuidas kutset sõnastada, kuidas lauaplaani koostada, kummale poolele peaks kirikus istuma pruudi või peigmehe lähedased. Ta teadis, milliseid söögiriistu ja klaase uhkema pidusöögi puhul kasutada, ja teadis (igaks juhuks!), kuidas on õige kõnetada hertsogit või hertsoginnat.

Ent kuidas serveerida pulmadele järgnev *brunch*, kui su kihlatu oli tabatud ühe pruutneitsiga otse teolt, *in flagrante delicto*? Võis arvata, et sellele konkreetsele probleemile ei leia vastust ühestki raamatust.

Ent ennekõike oli Saral selge, et selles äris tuleb end kokku võtta ja teha nägu, nagu poleks midagi juhtunud. Täna sel päeval polnud kõige tähtsamad tema ega Gavin; täna tuli veenduda, et Nolanid saavad just sellise ürituse, mille eest nad on maksnud, ja et Brittany ja Gary saadetakse õnnelikena pulmareisile. Seega valas Sara endale väriseva käega veel ühe tassi kohvi ning püüdis selge peaga ja rahulikult mõelda.

Hullumaja! Hullumaja! Hullumaja! Ta hoidis kahe käega peast, hingas sügavalt sisse ja püüdis end uuesti koguda. Tal tuli saada võitu teda vastikuse ja paanika tormilainena enda alla matvatest mõtetest. Ta pani kurnatusest ja liigest kohvijoomisest värisevad käed kohvikruusi ümber ja võttis veel ühe lonksu.

Taskulambi valgusvihust ehmunud paar oli päevitustoolilt püsti karanud ja Melanie oli pruutneitsikleidi pihikut kinni nõõpides põgenenud. *Chihuahua* Bitsy jätkas erutatud klähvimist, kui Brittany ta minema viis ning Sara ja Gavini taktitundeliselt kahekesi jättis.

Šokist ja alandusest rabatud Sara vahtis Gavinile otsa ning ootas, et mees ütleks midagi. Gavin vältis ta pilku. Ta ajas end päevitustoolilt peaaegu ükskõiksena püsti ja kummardus maast tühja šampanjapudelit võtma. Gavini käitumine oli viimane piisk. Suutmata sõnagi lausuda, keeras raevunud Sara kannal ringi ja marssis tagasi majakesse.

Sara oli arvanud, et Gavinil on viisakust talle järgneda, ta ees vabandada ja normaalse inimese kombel nelja silma all rääkida, mida see nende suhtele tähendab. Aga Gavin polnud seda teinud ja Saral polnud aimugi, kus Gavin ülejäänud osa ööst veetis.

Sara ise polnud õieti sõbahi silmale saanud. Pilt, kuidas Gavin ja Melanie olid päevitustoolil olnud, oli ta mälusse salvestatud ja pani sees keerama; see, kuidas Garvin oli tema usaldust kuritarvitanud, löikas metsiku raevuga ta südamesse; ent eelkõige tundis ta alandust – *oh, milline alandus see oli!* – ja meeletut hirmu selle ees, kuidas see võis mõjutada tema tulevikku, ta karjääri, ta elu ...

See neelas kogu ta allesjäänud jõu, ent ta püüdis neist emotsioonidest üle saada ja selge peaga mõelda. Lõppude lõpuks

teadsid sellest ainult Brittany ja ta ise (kuigi Brittany räägib arvatavasti Garyle ja too oma sõpradele, kes selle peale naeru lagistavad ... see on kindlasti juba praegu kõigile teada – *ei, ära selle peale mõtle*), seega oli ainuõige käitumine säilitada rahu ja püüda ehtsa briti moodi jätkata. Saral tuleb lihtsalt pea püsti hoida, *brunch*'i joogid välja panna, pärastpoole kohvi pakkuda (ja ta mõtles paratamatult, kuidas kõik kohale tulnud muigavad ta üle ja naeravad või – mis veel hullem – teda haletsevad).

Sarat valdas meeleheide ja ta pea vajus uuesti kätele. See oli võimatu. Ta ei suuda seda üksi teha. Oli saabunud aeg haarata päästerõngast ja keegi sõpradest appi kutsuda.

Ta võttis telefoni ja valis numbri. „Karen? Jah, mina olen. Kuule, anna andeks, et sulle nii vara helistan, ja ma tean väga hästi, et sul on täna vaba päev, aga kas sul on, palun, võimalik mulle üüratu teene osutada ...”

„Istu. Joo. Söö. Ja kui oled valmis, siis räägi.” Nii tänulik nagu sel hetkel, polnud Sara Karenile ta austraallasele ehtomase praktilise, aruka ja otsekohese suhtumise eest veel kunagi olnud. Sara tõmbas majakese ees terrassil endale kuulekalt tooli ja võttis kruusi, mille Karen oli ta ette lauale pannud.

„Anna andeks, pean vist enne näo ära kuivatama.” Sara otsis taskuräti ja tupsutas pisaraid, mis ähvardasid korruga ta silmadest valla pääseda. „Palun ära ole mu vastu hea, sest siis ei saa ma enam üldse pidama.”

Karen oli olnud fantastiline. Ta polnud nõudnud mingeid selgitusi selle kohta, miks Sara oli talle pühapäeva hommikul nii

ebaharilikul tunnil helistanud. Nüüdseks tundis ta oma ülemust juba küllalt hästi mõistmaks, et tegemist pidi olema väga erakorralise olukorraga, ja polnud vaja olla eriline geenius oletamaks, et küllap oli juhtunud midagi Sara ja Gavini vahel. Karen oli nii või teisiti juba ammu kahtlustanud, et Sara ja Gavini suhe polnud kaugeltki nii idülliline, nagu välja paistis. Ta oli märganud, kuidas iga kord, kui oli mingi töö, mida Gavin pidas enda jaoks liiga alandavaks, oli tal komme lonkida oma kabinetti väitega, et tal on vaja tähtsatele meilidele vastused saata. Vastupidi Gavini oli Sara aga töömurdja, kes ei põlanud ära ühtki tööd. Sara paistis oma klientidest tõesti hoolivat ja oli valmis tegema kõik, mis tema võimuses, et iga pulm oleks just selline, nagu pruut ja peigmees tahtsid.

Karen oli jõudnud kohale tund aega pärast Sara kõnet ja võtnud *brunch*'iga tegelemise oma õlgadele. Ja kui proua Nolan oli nõudnud Sarat, et küsida, kus on karp, millega pulmatordi kõige ülemine kiht koju Colchesteri viia, oli Karen lausunud kindlalt ja kaitsvalt: „Kahjuks on Sara paar tundi ära. Vaatame, mis mul leida õnnestub.”

Gavin oli Sarat täielikult vältinud, aga tegelikult oli Sara selle eest tänulik. Gaviniga tuleb asjad ära klaarida, aga see pidi ootama, kuni pulmarahvas on ära sõitnud. Sara oli ennist vilksamisi näinud, kuidas Gavin puhastas kaugemal basseini. Gavin oli naernud ja paari end vette värskendama läinud külalisega juttu ajanud. Tegelikult korraldas Gavin tõesti väga hea etenduse, sest teda vaadates jäi mulje, nagu teda ei häiriks mitte üks raas, kas keegi on tema öisest hirskamisest teadlik või mitte. Ja köögiaknast pealt vaatavale Sarale jõudis kohale kohutav tõde: et küllap oli Gavinil sellise asjaga pisut kogemusi ... pulmadele järgnenud

kadumised võisid tähendada palju enamat kui viimaste pidutsema jäänud külalistega küünis võetud napsi või paar.

Tänu Karenile oli Saral paar tundi vaikust, mille kestel püüda juhtunuga leppida. Kui nad siia kolisid, oli Sara arvanud, et tema ja Gavini suhte vundament on sama kindel ja toekas nagu lossi liivakivist tugimüür. Aga kas see ikka oli nii olnud? Kui ta mõtles nende kihlusele eelmise öö õudse avastuse valguses, pugesis Sara pähe kahtlusesugemed, mis võimendusid pisitasa kakofooniliseks lärmiks.

Enne Prantsusmaale kolimist olid nad teineteist tundnud kõigest natuke rohkem kui aasta. Nad olid kohtunud ühes maaomõisas, mille aeda Sara kujundas, ja kus ürituste korraldamisega tegeleval firmal, kus Gavin töötas, oli toimunud tootesitlus. Sara firma hakkas vähehaaval jalgu alla saama, tal olid püsikliendid, kelle elegantseid aedu ta Londonis hooldas, ja aeg-ajalt sekka mõni suurem projekt nagu see, mille juures nad olid Gaviniiga kohtunud. Gavinile hakkas teiste heaks töötamine närvidele käima ja ühtlasi oli ta mures, et kuna City firmade priiskamiskultuuri ohjati ja sellega seoses kärbiti ka ürituste eelarveid, võis tema töökoht ohus olla. Just Gavin oli ilmutanud kärsitust London selja taha jätta ning oli rääkinud Sarale augu pähe kuskile mujale kolida ning Gavini abieluettepanek oli lõpuks hajanud veel viimasedki kahtlused, mis Saral võisid sel hetkel oma firma hülgamise suhtes olla. („Aga kihlus tuleb paratamatult pikemapoolne,” oli Gavin öelnud, „kuid lõpuks saad pulmad lossis, mille oleme omaenda kätega üles ehitanud. Kujuta ette!”) Ja Sara vastupanu oli kokku varisenud. Sest ta polnud taibanud, et kui tema silmis tähendas fraas „abiellume” lubadust „sina oled minu jaoks ainus õige: ma tahan sind, ma armastan sind; ma jään

sinuga elu lõpuni”, siis Gavini meelest oli selle tähendus pigem „sa paistad tubli tööinimene: ma tahan su korterit, ma tahan su sääste; ma olen sinuga aastakese või paar”.

Sara oli arvanud, et seekord oli ta lõpuks leidnud mehe, keda võis usaldada. Kes erines teistest, keda ta oli varem tundnud, kes ei kartnud end siduda. Aga nüüd, Prantsusmaa päikese eredas valguses, kus eelmise öö avastus oli jäädavalt ta mällu söövitatud, tunnistas Sara endale vastumeelselt, et tegelikult polnud nende suhtes juba mõnda aega kõik hästi olnud. Kui nad poleks astunud tohutu suurt sammu ja Prantsusmaale kolinud, mis oli tol ajal kõik muu varjutanud, kas nad oleksid Londonis edasi elades üldse kokku jäänud? Tal oli kahtlus, et Gavini puhul oli juba siis uudsus tuhmumas olnud ... Tundus, et tegemist oli klassikalise suhteveaga. Kui mõni inimene otsustab paradoksaalses katsetes mõrasid kokku liimida kas abielluda või laps saada, oli tema matnud kõik oma säästnud hirmutavalt suurde projekti välismaal. Niisugune mõtlematu käitumine polnud sugugi tema moodi: tavaliselt oli ta nii äriasjades kui ka suhetes isegi liigselt ettevaatlik. Aga võib-olla, tunnistas ta nüüd endale vastumeelselt, oli kolmekümneseks saamine osutunud kaalukeeleks, mis pani teda Gaviniga riskima.

Ja ta oli alati – üle kõige – ihanud omaenda kodu. Üks ta kõige eredamaid lapsepõlvemälestusi oli see, kuidas ta seisis kooli väravas veel ammu pärast seda, kui kõigile lastele oli järele tulnud, ja kui hakkas kerget vihma sadama, mõistis ta, et oli ära unustatud. Nad alles harjusid vanemate lahutusele järgnenud uue eluga, Sara käis kahe maja vahet, millest kumbki ei tundunud koduna. Oli kooliaasta esimene reede ja kasuema oli pidanud talle järele tulema. Nii et kui Lissy ei tulnud, kummardus

üheteistkümneaastane Sara vormisokke üles tõmbama, vinnas raske koolikoti nädalavahetuse õppimisega seljale ja hakkas astuma. Tal polnud raha ja kooli kantselei oli kinni, mille tõttu ta ei saanud ka sealt helistada. Seega oli ta kõndinud mööda Londoni lõunaosa tänavaid, pea maas, vihma käes, mis muutus iga minutiga tihedamaks ja külmemaks. Õlgadele suruv koolikott oli peaaegu sama raske nagu murekoorem ta südamel, mis oli tingitud tundest, et ta oli perekonna võrgu aukudest läbi pudenenud. Ta varjus ühe kaupluse uksevasse, et vältida reedeõhtusest vabadusest käratsevat ja lärmakat poistejõuku. Hämaruses säravate tuledega bussid kihutasid mööda ja pritsisid ta märjad kingad porise rentsliveega üle. Ta kobas uuesti taskutes, juhuks kui sinna oli mingi ime läbi jäänud münt või paar, millega bussipileti eest tasuda, kuigi teadis juba, et see oli lootusetu. Ta kõmpis teiste jalakäijate seas, kes sammusid sihikindlalt koju soojuse ja õhtusöögi ning lähedaste poole, kes olid neist nende äraolekul puudust tundnud.

Juhuks, kui ema peaks kodus olema, läks ta läbi ema uue korteri juurest, kuigi ta ei pidanud sel päeval ema juures olema. Ta kuulis, kuidas uksekell kajas korteri tühjuses, aga jäi siiski mõneks minutiks ootama, surus end kitsukesse uksevasse, mis pakkus pisut varju. Nüüdseks kallus vihma kapaga ja ta oli läbi-märg, külmad vihmapiisad segunesid põskedel pisut soojemate pisaratega. Ta hakkas iga sammu juures lirtsuvates kingades uuesti astuma, kõndis läbi laternate kumas tänavate viimaseid miile kodu poole, kus isa elas nüüd Lissy ja tolle väikese tütre Hannah'ga. Ja iga sammuga töötas Sara endamisi, et ta õpib väga hästi ja läheb esimesel võimalusel tööle, et tal oleks oma kodu, ja et ta ei peaks enam mitte kunagi niisuguses olukorras olema.

KOLMAS PEATÜKK

NIAMH JA KEIRAN

*Härra ja proua Pádraic O'Callaghan
on rõõmsad, kui ühinete meiega meie tütre*

Niamh'i

ja

härira Keiran Besti

*abielu tähistamisel, mis korraldatakse
lossis Château Bellevue de Coulliac*

laupäeval, 4. augustil

kell 15.30

RSVP

Greenways, The Oaks, Straffan, County Kildare

Sara asus õhtusöögiks pakutava *ratatouille'* tarbeks aedvilju tükeldama; ta kõrval pliidil särises potis kuum õli. Lossi kõrge laega suurt kööki täitis praadiva sibula ja paprika aroom. Sara lisis potti küüslaugu, kabatsõki ja tomatid ning vaatas aromaatselt aurava

poti sisu segades aknast välja, üle siseõue küüni poole, kus Thomas testis valgustust ja harjutas kätt helitehnikaga ning Antoine lammutas laupäevaseks peoks valmistudes lahti toolivirnu. Loss ja seda ümbritsevad kõrvalhooned mõjusid pealelõunases valguses rahuküllastena: vaikus enne tormi. Kuldsed kivimüürid peegeldasid kergelt päikesesoojust ja siseõue ümbritsevad Icebergi roosid ja lavendel mahendasid kruusaga kaetud kõnniteede servi, kõige selle impressionistlik meeleolu andis muinasjutulisele pulmale romantilise fooni.

Gavinil oli olnud tavaks öelda, et nende töö oli unistused tööks teha. Nagu Sara väga hästi teadis, eeldas see tegelikkuses neetult palju ränka tööd, silma ka kõige pisemate detailide märkamiseks ja eelkõige võimet säilitada rahu vaatamata nõudlikele pulmaplaneerijatele, raske iseloomuga külalistele, torustikuga seotud katastroofidele, alkoholimürgitustele, ülierutatud lastele, ülierutatud isameestele, hüsteerilistele pruutidele, pruutide hüsteerilistele emadele, perekonnatülidele ja kõiksugu muudele draamadele, mis pulmadega kaasas käisid.

Ja need väljakutsed kahvatusid tähtsusetuks katsumuse ees, kui su äripartner, kes oli veel lisaks su tulevane abikaasa, jättis su keset hooaega maha. Sara oleks vist pidanud olema endiselt kibestunud mõtte juures, et korraldab unelmate pulmi, kui ta enda pulmade väljavaade oli, saba jalge vahel, silmapiiri taha kadunud. Aga kui päris aus olla, siis avastas ta endalegi üllatuseks, et tundis end normaalselt. Õigupoolest ta peaaegu nautis võimalust pulmaäri omaenda jõul edu saavutada. Sara taipas, et ta enesekindlus on taastumas, et ta leiab taas oma hääle, oma iseseisvuse. Kui ta peab äri üksinda vedama, siis tuli tal kähku uuesti iseseisvaks saada ja oma toimetusi tehes tundis ta uut kindlust,

just nagu oleks end pärast valusat kukkumist uuesti jalule ajanud ning liiguks edasi varasemast märksa enesekindlamal sammul.

Sara lükkas laubale vajunud juuksesalgu silmadelt. Sellises kuumuses tuleb õhtul taas raudürdi ja geraaniumite potte kasta – peab Antoine’ile meelde tuletama. Ta pühkis aedviljakoored kompostiämbrisse ja läks müüriга ümbritsetud köögiviljaaeda, kus umbrohi oli suvekuumuses ära kuivanud. Tal oli olnud plaan, et järgmisel aastal samal ajal kasvavad peenrakastides aedviljad ja et automaatne kastmissüsteem hoiab toitaineküllase savimulla pehme ja niiskena. Taibates, et nüüd seda ei juhtu, tundis ta kurbust. Järgmine aasta tundus võimatult kaugel: selleks ajaks on loss kellegi teise oma ...

Pea kohal kisasid kuumavalt sinises augustikuu taevas piirpääsukesed. Sara hingas sügavalt sisse ja nautis veel viimaseid rahu-likke hetki. Parasjagu, kui ta kummardus kivikünast suurt punkti paprikalõhnalist basiilikut noppima, kostis küüni poolt kõlaritest vaikne sumin ja seejärel, nii valjult kui kõlaritest tuli, The Poguesi tõlgendus laulust „The Irish Rover”, Thomas harjutas omapoolset tervitust, mis tal oli külaliste jaoks mõeldud. Sara naeratas. See oli alles avamäng: oli aeg minna ja eesriie tõsta – etendus oli iga hetk algamas.

Teed mööda lähenes üüriautode konvoi, mille järel kerkis õhtu-taevasse tolmupilv. Sara tundis ära O’Callaghanid – pruudi sõbralikud ja joviaalsed vanemad, kellega ta oli viimaste kuude jook-sul palju suhelnud – ja läks end neile tutvustama. Tal õnnestus naerupahvakute ja erutatud jutuvada foonil külalised neile ette